

Η Μάχη του Κεφαλόβρυσου [9 Αυγούστου 1823- Καρπενήσι]- Ο θάνατος του Μάρκου Μπότσαρη

Γονική Κατηγορία: [Ιστορική Βιβλιοθήκη](#)

Κατηγορία: [Ελληνική Επανάσταση 1821 - Σύσταση Ελληνικού Κράτους](#)

Δημοσιευμένο στις Σάββατο, 09 Αύγουστος 2014 12:00

Από τον/την Περί Πατρής

Προβολές: 114

Τα μεσάνυχτα 8 προς 9 Αυγούστου του 1823, πέντε ώρες μετά το βασιλέμα του ήλιου, ο Μάρκος Μπότσαρης με 350 μπαρουτοκαπνισμένους Σουλιώτες, εκ των οποίων οι 20 Ευρυτάνες, χωρισμένοι σε μικρές ομάδες, εισβάλλουν στο στρατόπεδο του Κεφαλόβρυσου από την ποταμιά.

Ως γνωστόν, η ενδυμασία των τουρκαλβανών είναι πανομοιότυπη με την φουστανέλα των Ελλήνων, επίσης ίδια είναι και η γλώσσα τους, η αρβανίτικη και αυτό το εκμεταλλεύεται ο Μάρκος με τους πολεμιστές του. Όμως, για να γνωρίζονται μεταξύ τους, φοράνε μαντίλια στο κεφάλι και ανασκουμπώνουν τα μανίκια τους...

Οι Σουλιώτες, για την αναμεταξύ τους αναγνώριση (για την αποφυγή σύγχυσης), χρησιμοποιούν το σύνθημα "τσίλι γιε τι;" (ποιός είσαι συ;) και ως παρασύνθημα το "χέκουρ" (σίδηρο). Με αυτόν τον τρόπο εισέβαλαν στο κέντρο του στρατοπέδου, χωρίς να τους πάρουν είδηση. Οι περισσότεροι τουρκαλβανοί κοιμόντουσαν και οι υπόλοιποι, αμέριμνοι από την ήσυχη νύχτα του Αυγούστου, δεν υποψιάζονται το κακό που τους περιμένει. Οι Σουλιώτες, σαν τα ξωτικά της νύχτας, διαβαίνουν ανάμεσά τους και μέσα απ' τις φορεσιές τους, σιγά -σιγά, φανερώνονται τα αστραφτερά γιγαταγάνια τους.

Ξάφνου, την γαλήνη της νυχτιάς την αναστατώνει η σάλπιγγα της επίθεσης. Τα σουλιώτικα γιγαταγάνια δε γυαλίζουν πια από το φεγγαρόφωτο της νύχτας, αλλά από το αίμα των τρομοκρατημένων τουρκαλβανών, που προσπαθούν να κρυφτούν ακόμη και από την ίδια τους την σκιά. Το Κεφαλόβρυσο, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, μετατρέπεται σε ένα απέραντο σφαγείο ανθρώπων.

Οι Σουλιώτες, αλαλάζοντας σαν τρελοί, δεν ανασαίνουν ούτε στιγμή. Ήταν ένας αγώνας δρόμου, για να μην προλάβουν οι τουρκαλβανοί να συνέρθουν και ο κάθε Σουλιώτης έσφαζε τους εχθρούς του τον έναν πίσω από τον άλλον.

Βλέποντας τους "αήττητους" του Μουσταή Πασά της Σκόνδρας πανικοβλημένους και πνιγμένους στο αίμα, ορμούν με ακόμα περισσότερη μανία και ατέλειωτο πάθος. Μεγάλος είναι ο πανικός και η σύγχυση που επικρατεί στους τουρκαλβανούς. Δεν ξέρουν από ποιον να φυλαχτούν και σφάζονται μεταξύ τους.

Ο Μάρκος, που δεν χορταίνει τον πανικό που έσπειρε, ψάχνει για αξιωματούχους προς σφαγή. Με το βλέμμα του αετού που αναζητεί το θήραμά του και με το αιματοβαμμένο σπαθί στο χέρι του, τραυματίζεται κοντά στα σκέλια

του από βόλι, αλλά αδιαφορεί και απτόητος συνεχίζει. Σώνει και καλά, ψάχνει να βρει το θύμα του. Ξάφνου βρίσκεται στο "κουλούρι του Καραγιάννη" που πίστεψε, ότι υπήρχαν αξιωματικοί και γεμάτος πάθος ορμά στον μαντρότοιχο. Δεν τα κατάφερε όμως. Ένα βόλι τον βρίσκει πάνω από το δεξί του μάτι και έγειρε, γονάτισε, έπεσε καταγής. Το λιοντάρι της Ηπείρου κείται πια νεκρό!

Ο Θανάσης Τούσιας Μπότσαρης, ο ξάδερφος του Μάρκου, βλέποντάς τον πεσμένο στο χώμα, τον αρπάζει στις πλάτες του και με γρήγορες κινήσεις εγκαταλείπει το διαλυμένο πλέον στρατόπεδο. Σε λίγο ξημερώνει και το σύνθημα της αποχώρησης σηματοδοτεί το τέλος της μάχης.

Καθώς οι πρώτες ακτίδες του ήλιου διαπερνούν τον αχνό της πρωινής υγρασίας, ανακατεμένον μ' εκείνον του καμένου μπαρουτιού και του αίματος που αχνίζει, οι Σουλιώτες αποχωρούν χωρίς τον κίνδυνο να τους ακολουθήσει κανείς. Εξάλλου, οι τουρκαλβανοί, δεν συνειδητοποίησαν ακόμη τι τους συνέβη και συνεχίζουν να σφάζονται μεταξύ τους. Λουσμένοι πατόκορφα απ' το εχθρικό αίμα γελούν με το κατόρθωμά τους. Μαζί τους, εκτός τα πολλά λάφυρα, σέρνουν αιχμάλωτο και τον διοικητή του στρατοπέδου, τον Άγο Βασιάρη.

Όταν απομακρύνονται αρκετά από το διαλυμένο στρατόπεδο και χάνονται οι κραυγές του πόνου και της απελπισίας, φτάνουν σε ένα αναπάντεχο θέαμα. Σε ένα πλάτωμα του Κώνισκου, βλέπουν τον αρχηγό τους, τον Μάρκο, νεκρό. Δίπλα του, οι συνοδοί του σκυφτοί και αμίλητοι. Η χαρά της νίκης μετατρέπεται σε οδύνη και το μίσος της εκδίκησης τρελαίνει το μυαλό τους. Με μιας γονατίζουν τον αιχμάλωτο Άγο Βασιάρη μπρος στο σώμα του αρχηγού τους και τον σφάζουν.

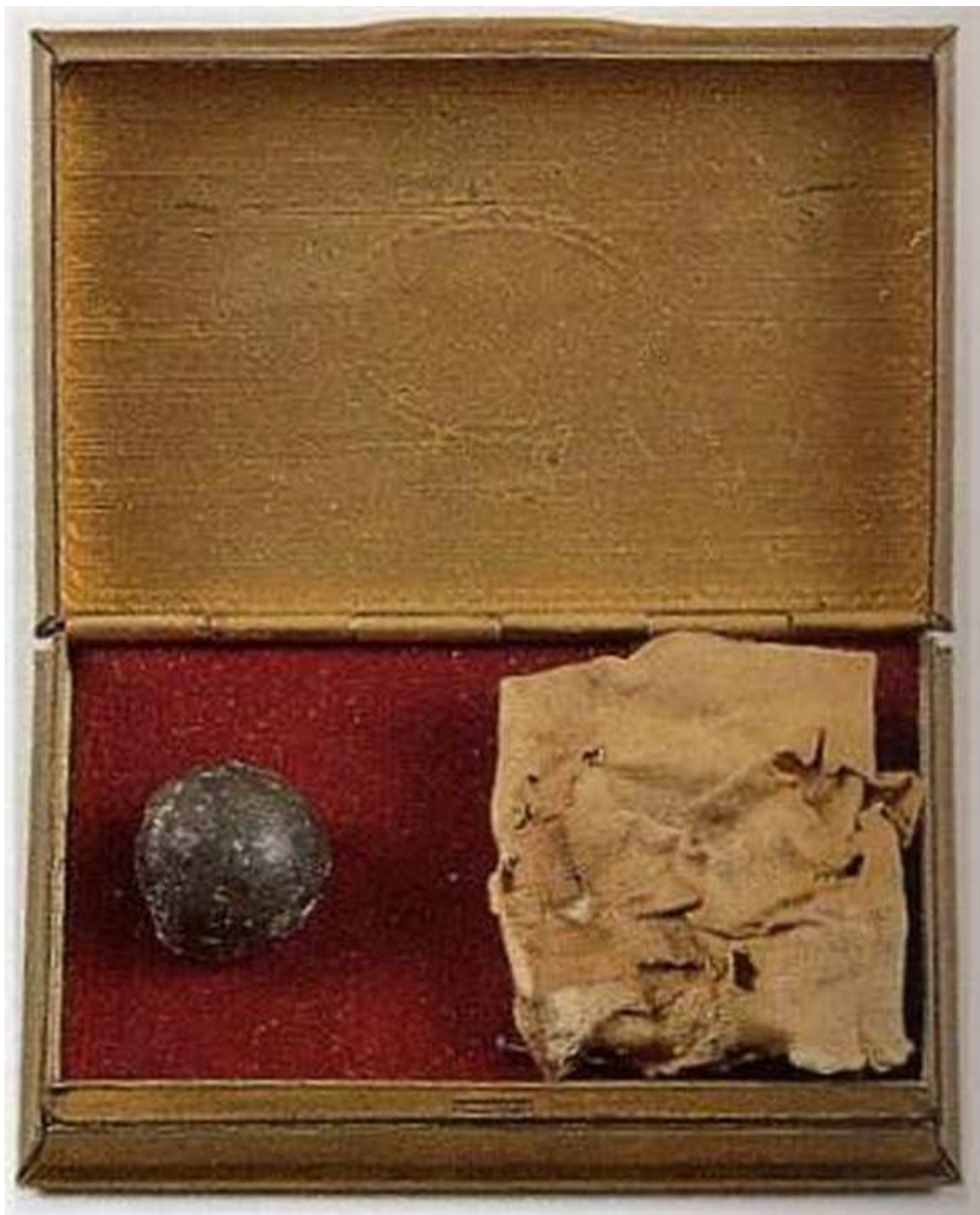
Η είδηση του χαμού του Μάρκου Μπότσαρη ακούγεται σαν στρίγγλα και σχίζει βουνά και λαγκάδες σέρνοντας μοιρολόγια σε όλη την επαναστατημένη Ελλάδα. Ο Μάρκος Μπότσαρης, εκεί, στο Κεφαλόβρυσο, διάβηκε την πύλη της αιωνιότητας. Μαζί και 60 σύντροφοί του.

Οι συμπολεμιστές του Μάρκου τον τοποθέτησαν όρθιο επάνω εις το άλόγο του, σαν να ίππευε, στήριξαν το κεφάλι του σε μία φούρκα, τον μετέφεραν κατ' αρχάς στην μονή του Προυσσού και ακολούθως στο Μεσολόγγι, όπου έγινε μέσω γενικού πένθους η κηδεία του.

Το μίσος του Μουσταή Πασά της Σκόνδρας, έπειτα από το χαλασμό που του προξένησαν οι Σουλιώτες, δεν περιγράφεται. Περί τους χίλιους οι νεκροί αντάμα με τους τραυματίες, χώρια αυτοί που σκόρπισαν και δεν επέστρεψαν από τον πρωτόγνωρο τρόπο που έζησαν. Μα πάνω απ' όλα καταρρακώθηκε το ηθικό του στρατού του. Από τους δυο ομήρους του πασά, ο μεν Γιάννης Ράμος απαγχονίστηκε αμέσως, ο δε παπα-Γιώργης, την νύχτα του χαλασμού, κατάφερε να δραπετεύσει.

Η μάχη του Κεφαλόβρυσου στο Καρπενήσι ήταν επιτυχής. Το αποτέλεσμα της, όμως, θα ήταν καλύτερο, αν δεν υπήρχε η αδικαιολόγητη καθυστέρηση συμμετοχής στην μάχη του τμήματος από την ανατολική πλευρά. Μόνο ο Κίτσος Τζαβέλλας με τους πολεμιστές του ενήργησε έγκαιρα, πράγμα που αποδείχτηκε σωτήριο για την έκβασή της. Η σύγχυση μεταδόθηκε και στα υπόλοιπα εχθρικά στρατόπεδα, τα οποία, μη γνωρίζοντας τι συμβαίνει, καθηλώθηκαν στις θέσεις τους. Μια ιστορική παράμετρος της μάχης, ήταν ο τρόπος κρούσης αυτής. Ήταν η πρώτη μάχη στην παγκόσμια πολεμική ιστορία με τα χαρακτηριστικά των σύγχρονων καταδρομών!

Πηγή: [Περί Πατρίς](#)